

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΕΑΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΟΥ

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΔΙΑΤΡΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(Έκ την τεῦ Ιουλίου Μαρτίου)

Μέρος πρώτον

Ο μπάρμπα Τρέγκ — Ναπολέων Τρέγκ — τυγχάνει γνωστότατος εἰς πάντας τοὺς παρισινούς καὶ τοὺς παρισινίζοντας, δηλαδὴ τοὺς θηρευτὰς καὶ ἀνήγνευτὰς τῶν παλαιῶν ἀντικειμένων. "Εχει κατάστημα ἀρχαιών ὅπλων παρὰ τῇ γωνίᾳ τῶν ὁδῶν Λαφίτ καὶ Νίκης. Πάντες οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὸν καταστιμάν συλλογῶν, οἱ ἀρχαιόφιλοι δὲ τοῦ κόσμου, διῆλθον ἐκ τοῦ καταστήματός του, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ισχυρισθῇ, ὅτι ἀπῆλθεν ἐξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ ἐπιτυχίας τὶ καὶ σπάνιον εὑρηματ. Ἄλλος μὲν ἀσπίδα, Ἄλλος σφενδόνη, ἔτερος λόγγην ἢ πυροβόλον στομίτεξον, Ἄλλος δὲ περικεφαλαῖαν ἐτρουσκικὴν ἢ αἰγυπτιακὴν σχεδὸν γνησίαν, ἐν γερμανικὲν κράνος, ἢ βαλλιστρίδα, ἢ περώνην πολεμικὴν ἀνήκουσαν εἰς τὰ τέλη τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Χάρος μοναδικὸν καὶ παράξενον ἀπετέλει τὸ περίφημον τοῦτο κατάστημα. Ο μπάρμπα Τρέγκ, πλούσιος κατὰ τὴν νεότητά του καὶ μη ἔχων εἰρήνη μίαν μόνην ἡδονὴν, καὶ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἀκόμη καθ' ἥν εἰς ἄλλοι εἰσὶν εὔκολωτεροι

δι' ἡδονᾶς, διεκρίθη ἐντὸς εἰδικοῦ κύκλου λογίων διὰ τῶν μελετῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κελτικῶν, γερμανικῶν καὶ γαλατικῶν ὅπλων. Διάφορα ὑπουργεῖα τῷ εἰχού ἐμπιστευθῆ ἀποστολάς ἐν Ἰνδίᾳ, Περσίᾳ Αἴγυπτῳ καὶ ἐν γένει πανταχοῦ ἐνθα ἐπεξετάθησαν αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Καίσαρος, πρὸς ἀνακαλύψιν παντὸς δι', τι ἡδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὴν ιστορίαν τῶν δπλισμῶν τῶν ἀρχαίων λαῶν. Αἱ πιστώσεις αἱ χορηγούμεναι εἰς τὸν νεανίαν διὰ τὰς ἀπομεμαρτυρένας ταύτας ἐκδρομάς ἦσαν περιωρισμέναι, ἀλλὰ δὲν ἐδίσταζεν νὰ διαπανῇ καὶ ἐκ τῆς ἴδιας του περιουσίας, διάσκις ἐπρόκειτο διὰ δαπανηρῶν ἀνασκαφῶν νὰ καταρριφθῇ μία πλάνη γενικῶς πιστευομένη, ἢ νὰ πλουτισθῇ ἡ ἐπιστήμη διὰ νέας τινὸς λεπτομερείας.

Οὕτως ἐσπατάλησε τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του. Νυμφευθεὶς μεταξὺ δύο ταξειδίων, μετὰ διετῆ ἐγγαμον βίον περιῆλθεν εἰς χρείαν, μὲ μίαν θυγατέρα μονογενῆ, καλουμένην Γενεβέΐην, τὴν δροῖαν ἤρξατο ν' ἀγαπᾷ μὲ πάθος τυφλὸν, ἀποκλειστικόν. "Ἐκτοτε ἐπαυσε πλέον τὰς τυχοδιωκτικὰς ἐκδρομὰς του, καὶ πρὸ πάντων, τὰ πολλὰς δαπάνας! . . . " Ἐχρείζετο προὶδει διὰ τὸ παιδίον, μέλλον διὰ τὸ ροδόχρουν τοῦτο βρέφος, τοῦ δροῖου οἱ κυανοὶ ὄφθαλμοι τόσην τῷ ἐνέπνεον στοργήν. Κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα καθ' ὃν ἡ μικρὰ ἐδοκίμασεν ν' ἀρθρώσῃ λέξεις τινὰς, ἡ κεφαλὴ τοῦ Τρέγκ ύποτε εἰσέτει πλήρης τῶν ἐργασιῶν του καὶ τῶν ἀσχολιῶν του· διὸ, καὶ ἔζητε παρὰ τῆς τροφοῦ, νὰ διδάξῃ τὰ λεπτοφυῆ χεῖλη τῆς μικρᾶς νὰ προφέρωσι διέφορα δύσκολα ὄνοματα ἀρχαίων δπλῶν καὶ πανοπλιῶν. Κατόπιν, μίαν ἡμέραν καθ' ὃν τὸ βρέφος ἔκλαιε μὴ δυνάμενον ν' ἀρθρώσῃ τὰς λέξεις ταύτας, συνεκινήθη, καὶ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὄφθαλμούς αὐτοῦ· τὸ ἐλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ εἰπεν:

— "Ἐπανάλαβε καλῶς . . . δύως καὶ ἐγώ . . . " "Ο πατέρας . . ." λέγε "ο πατέρας" . . .

— "Ο πατέρας . . .

— " . . . εἶνε κούτος . . . "

— " . . . καυτός", ἐπανάλαβε τὸ παιδίον μειδιῶν. Καὶ δὲ Ναπολέων Τρέγκ ἐσπόγγισε τοὺς ὄφθαλμούς του παρηγορηθεὶς.

Τὴν ἐπαύριον ἐνοικίασε τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Λαφίτ, καὶ διὰ νὰ ἐφοδιάσῃ αὐτὸν, ἐπεχείρησε τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ταξειδίον, ἐπισκέπτομενος τὰς ἥδη γνωστὰς ἴδιωτικὰς συλλογὰς, ποιούμενος διαφόρους ἀγορὰς, καὶ ἀνταλάπτων ὅπλα μὲ τὰ μουσεῖα τοῦ Βερολίνου, τῆς Σιγμαύριγγεν, τοῦ Ἀννοβέρου, τῆς Φρίβουργης, τῆς Πρέγας, τῆς Κοπεγχάγης, τοῦ Μο-

νάχου, τῆς Ζυρίχης, τῶν Βαννῶν, τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ καὶ τῶν Παρισίων.

Καὶ ἐσχημάτισε χάρος μοναδικὸν καὶ λίαν ἐνδιαφέρον, ὡς εἴπομεν. Πράγματα ἀληθῖς περίεργα, διπλισμοὺς περισικούς ἢ ἀσυρικούς, διπλισμοὺς ἵππων, σιδηρόπλοκα ἀγγλικὰ κράνη, τουφέκια τοῦ δεκάτου ἑδόμου καὶ τοῦ δεκάτου ὄγδου αἰώνος μὲν πλούσια δαμασκηνὰ κοσμήματα, χρησιμεύσαντα εἰς τοὺς μεγάλους ἀρχοντας τῆς αὐλῆς. Πανοπλίας ἴνδικας, χαλδαικάς, βασιλωνικάς, ἐτρουστικάς, ἐλληνικάς, προρισμένας διὰ τοὺς σπουδαίους συλλογεῖς τῶν τοιούτων. "Επειτα δὲ, τὴν φαντασμαγορίαν τῶν δῆθεν προϊστορικῶν εὑρημάτων, διπλῶν δηλαδὴ ἐκ λίθου πελεκητοῦ, διὰ τοὺς κοινοὺς καὶ χυδαίους συλλογεῖς.

"Οσον ἀφορᾷ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν, ἥδυνατο νὰ ἔγγυηθῇ, διτὶ παρ’ αὐτῷ καὶ μόνῳ ἐν Παρισίοις εὗρισκε τις γνήσια ὅπλα, θώρακας, ἀσπίδας, ἀναβολεῖς, σπάθις ἀπλᾶς καὶ μὲ δύο λαβίδας, ἐγχειρίδια, μαχαίρας τῆς μάχης ἢ τοῦ κυνηγίου, καὶ τόσα ἄλλα ἀντικείμενα τόσον καλῶς κοσμοῦντα τὰς εὑρείας αἰθούσας τῶν νεωτέρων μεγάρων, ἢ τὰς στοὰς τῶν παλαιῶν. 'Άλλ' ἔαν σταματήσῃτε εἰς τὸ τιμῆμα τὸ χρησιμεύον ως ρωποπωλεῖον, θέλετε ἐκπλαγῆ διὰ τὸ παράξενον σύνολον τῶν ἐκεῖ συνθερσμένων ἀντικειμένων." Οπλα ἀραβικὰ πάσης ἐποχῆς, ἀγγελοι ἐκ χρωματιστοῦ ξύλου, ἀνάγλυφα, στῆλαι μαυριτανικαὶ, μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ κηροπήγια, εἰδῶλια ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἀγγεῖα πάσης προελεύσεως, λίθους ἐπιτυμβίους μετ' ἐπιγραφῶν, πολλοὺς ἀγίους Γεωργίους καταπατοῦντας τὸν δράκοντα, ἐκκρεμῆ ώρολόγια ἐξ ἐπιχρύσου ὀρειχάλκου. "Ἐν ἀγιον δισκοπότηρον πρὸ τοῦ διποίου εἶχον γονυπετήσει τὰ στίφη τῆς Βανδέας κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἔξεγερσιν· λόγχας τῆς αὐτοκρατορίας, ὑπεριώδης θυρίδας, λυχνοστάτας· παλαιὰ ὅργανα μουσικῆς, ἀγαλμάτια ἱπποτῶν ἐκ κεχρωματισμένου λίθου· χιτῶνες δῆθεν πεποικιλμένοι διὰ τῆς χειρὸς μιᾶς πυργοδεσποίνης, πρὸς κάλυψιν τῆς πανοπλίας ἐνὸς ἵπποτου. 'Αναρίθμητον πλῆθος ἐπισκόπων καὶ παπῶν, νεαροὺς ἀγίους, ἴσως ἀγγέλους, φέροντας πολύφωτα ἐστηριγμένα ἐπὶ τοῦ στηθοῦς· παλαιάς κλειδωνιάς, πιγκλίδας, ἀρχαῖας ἔροκικὰς λυχνίας κλπ. κλπ.

"Ο μπάρμπα Τρέγκη πωλεῖ καθ' ἐκάστην τὰ ἀντικείμενα ταῦτα εἰς τοὺς παρισινούς. "Ἐκαμε φήμην. Είναι λίαν γνωστός. Αἱ ἐφημερίδες ώμιλησαν συχνὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ πράκτορες τοῦ δημοπρατηρίου συχνότατα προσέτρεξαν εἰς τὰς ἀλανθάστους γνώσεις αὐτοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ τῶν κωμειδυλλίων παρέσχουν αὐτῷ τὴν ἐφήμερον δημοτικότητα, δι’ ἣς περιβάλλουσι συνήθως τὰ πρόσωπα περὶ ὧν ἀσχολοῦνται. 'Ο Δεννερὸν καὶ δ. Κλαιρβίλ αὐτὸν ὑπηρέττοντο ἐν τοῖς Ἐπτά πύργοις τοῦ Διαβόλου, καὶ ὅλων οἱ ὄφιχλμοὶ ἐστραφησαν πρὸς τὸν Τρέγκη κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης παραστάσεως, διταν, δὲν ἡξεύρω ποῖος ἥθιστοις, ἐψαλε:

«Ἀρχαιοδίφης εἰμαι σοφός

«Ολον τὸν κόσμον τριγυρνῶν

Διὰ νὰ φέρω καίγω εἰς φῶς

«Ἀρχαῖα πλούτη πολλῶν ἔθνων.

Παντοῦ εὔρισκω λείψανα τῶν παρελθόντων χρόνων, Καὶ τὰς σοφάς ἐρεύνας μου δὲν διαφεύγει λίθος· 'Ἐὰν τὰ ροῦχα θέλετε νὰ μοῦ ἀνοίξετε μόνον "Ἐνα μουσείον θαῦρετε, μ' ἀρχαιοτήτων πλῆθος.

Αὐτὸς βλέπεις τὸ γελέον;

Τὸ φοροῦσ' δ. Λουδοβίκος.

Καὶ μ' ἔκεινο τὸ ζακέτε

Περπατούσεν δ. Ερρίκος κτλ.

«Ο μπάρμπα Τρέγκη δὲν εἶχε ταραχὴ ποσῶς ἐκ τοῦ γεγονότος. 'Η φήμη του ἦτο ἐδραιωμένη, καὶ τὸ γελοῖον οὐδόλως ἥδυνατο νὰ θίξῃ αὐτόν. Τὴν ἐπαύριον οἱ ἀγορασταὶ συνέρρευταν ως μυρμηκιὰ εἰς τὸ κατάστημά του. Μόλις εὔρισκε στιγμῆς εύκαιριαν, καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ καταστήματος, ἔνθα ἔκαιε πάντοτε μίαν λυχνίαν καὶ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς καυστικωτέρους ἥλιους τοῦ θέρους· ἐλάχισταν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Γενεβείσθην, τὴν ἐφίλει ἐπανειλημμένως καὶ ἔλεγεν:

— Εἶνε ἡ προΐξ σου, βλέπεις; εἶνε ἡ προΐξ σου... Καὶ δταν ἔκεινη ἔκλειε τοὺς ὄφθαλμοὺς βεβαρυμένη ὑπὸ τοῦ ὑπνου, οὐχὶ ἡ τροφὸς, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἐλίκην, ἀγαζητῶν ἐν τῇ μνήμῃ του κανέναν γηραῖον καὶ μονότονον παιδικὸν ἄσμα, τὸ δποῖον ἐψαλλει σιγαλά, διὰ νὰ τὴν νανουρίσῃ. Κατόπιν, εἰς τὸν πρῶτον ἥχον τοῦ κωδωνίσκου ἐπανήρχετο εἰς τὸ κατάστημα. 'Ητο γλυκὺς, πρόθυμος καὶ ὀλίγον ἀστείος κατὰ τὸ σύνηθες· ἐτήρει δὲ ἀκραν σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν, μόνον δσάκις εὔρισκετο ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διασήμων ἰδιωτικῶν συλλογῶν τῆς Εὐρώπης.

Δεκαπέντα ἔτη παρῆλθον τοιουτοτρόπως ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ ὅπισθεν τοῦ καταστήματος δωματίου. 'Η Γενεβείσθη ἥτο ἥδη εἰκοσάετις. 'Η θέσις της ἥτο εἰς τὸ βάθος τοῦ καταστήματος, πάντοτε πρὸς τὴν δόδων Νίκης, πλησίον τῶν ἄνευ κλειδωνιάς κλείθρων, καὶ τῶν ἄνευ κλείθρων κλειδωνιῶν. 'Εκεῖ είργαζετο ἡ ἀνεγίνωσκε, καθημένη ἐπὶ καθίσματος τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, τὸ δποῖον δ. μπάρμπα Τρέγκη δὲν ἥθέλησε ποτὲ νὰ πωλήσῃ, ἔνεκα τῆς εἰς αὐτὸ προτιμήσεως, ἥν ἐδείκνυεν ἡ κόρη του. 'Εμπροσθέν της ἐκρέσαντο κι ύψηλαι καὶ τραχεῖαι πανοπλίαι τοῦ Μεσσιῶνος, καὶ δπισθεν τὰ παντοειδῆ ξίφη, ἐγχειρίδια, λόγχαι κλπ., ἀτινά ἐφαίνοντο ως νὰ τὴν ἐπροστάτευον. Εἶχε μέτριον τὸ ἀνάστημα καὶ λεπτοφυές, μὲ κόμην ἔανθην καὶ ὄφθαλμοὺς ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος. 'Επ πρώτης δψεως δὲν ἐφαίνετο οὔτε εὔμορφος οὔτε ἀσχημός, 'Η κόνις ἡ ἐπικαθημένη ἐφ' ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρχαῖων πραγμάτων, καὶ προστατευόμενη ὑπὸ τοῦ μπάρμπα Τρέγκη, ως ἐὰν ἐχρονολογεῖτο καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, περιεκάλυπτεν, οὕτως εἰπεῖν, μὲ νέφος τὶ ἀσφείας τοὺς τελείους χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος, τῇ προσέδιδεν ἐν χρῶμα φαιόν. Σοβαρὰ καὶ σύννους, ως ἥτο, δὲν ἐφαίνετο μειδιῶσα, εἰνὴ εἰς τὰς ἀστειότητας τοῦ μπάρμπα Τρέγκη.. Δὲν ἔζητε οὔτε διατκεδόσσεις, οὕτω κόσμον. 'Εγίγνωσκεν

ὅτι δὲν εἶχε καλλονήν ἀκτινοβόλον, καὶ ὅτι πάντες περὶ αὐτῆς ἔλεγον, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ὄπλων ἐπισωρευθεῖσα ὑπὸ τῶν αἰώνων κόνις, ἐπέδρασεν οὐσιωδῶς ἐπὶ τε τῆς καλλονῆς καὶ ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος της, ἐπικαθήσασα κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἐκτείνασσα ἐπ' αὐτῆς ἐν γένει ἐν στρῶμα μονοτονίας, ἐν ἥθος σιωπηλῆς ὑπακοῆς.

Καὶ ἐν τούτοις, παρατηρήσατε τὴν καλῶς, εἴναι ωραία. Τὸ μέτωπόν της ἐμφαίνει γυναικαὶ δραστηρίαν, περιπαθῆ, μὲν θέλησιν. Τὰ πάντα κρύπτονται ἀκόμη ἐν τῇ παιδίσκῃ ταύτῃ. Τὰ πάντα ὑπνώττουσι. Μία λέξις δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἔξελθῃ αἴφνης ἡ γυνή.

Τὸ φαιὸν δεσπόζει, εἴναι ἀληθές. "ΒΖησεν εἰκοσιν ἔτη ἐντὸς τῆς τκόνης ταύτης. 'Αλλ' ἐν τῇ ξυλίνῃ ἔδρᾳ της μὲ τὸ ὄρθιον ἐρεισγωτὸν, τίποτε ἀλλο δὲν τῇ ἐλείπει ὅπως προσλάβῃ ἥθος βασιλίσσης, ἢ πυργοδεσποίνης ἀναμενούσης τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ἢ ἐκ τῆς Θήρας ἐπάνοδον τοῦ ἵππου, παρὰ ἡ διευθέτησις τῆς κόμης καὶ ἡ ἐνδυμασία τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου συρμοῦ, ὅστις ἐπεκράτει κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν, παρὰ ταῖς εὐγενεῖς δεσποίναις. Αἱ κινήσεις αὐτῆς εἰσὶ πλήρεις εὐγενείας καὶ χάριτος, καὶ πράγματι εἴναι ἡ γεμονίς ἡ κόρη αὕτη. 'Αδιάφορον ἐὰν ἔχῃ ἀπέναντί της μικρὸν θεράποντα, ἔτοιμον εἰς τὰς διαταγάς της, οὔτε μοναχὸν ἐκ γειτονικῆς μονῆς, ἀναγινώσκοντα αὐτῇ βιβλία πλησίον μεγάλης ἑστίας, ἐπὶ τῆς δποίας νὰ καίηται κορμὸς δρυός, καθ' ὃν χρόνον δ χειμερινὸς ἥλιος, δύνων δημιουργεῖν τῶν υελοφράκτων θυρίδων, φωτίζει διὰ τῶν ἐρυθροχρύσων ἀκτίνων τοῦ τὴν μεγάλην αἴθουσαν πύργου, ἥς τὸ βάθος ἥρχισεν ἥδη νὰ ζοφοῦται ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς ἐπερχομένης νυκτός.

'Ανὰ πᾶν ἔτος, ὅταν δὲ μὴν Τούλιος ἔρχεται, δ Τρέγκ ράφινε τὸ κατάστημά του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς ὑπαλλήλου, τοῦ Φρειδερίκου, ἔχοντος σχεδὸν φήμην δῖσην καὶ δ αὐθέντης του, καὶ περιχαρῆς ὡς μαθητῆς κατὰ τὰς διακοπὰς, ἀπάγει τὴν θυγατέρα του εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βλουδ. Ἐκεῖ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λείγηρος, κέκτηται μικρὸν χαρίσσαν οἰκίαν, ἀφανῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, περικυκλουμένην δὲ ὑπὸ τῆς δρόσου ἑνὸς δάσους ἐκ δρυῶν, πλατάνων καὶ καστανεῶν. Τὸ δάσος τοῦτο ἔξηρτάτο ἐκ τινος ἡρειπωμένου πύργου τῆς οἰκογενείας Μοντβριάν καὶ τὸ εἰχεν ἀγοράσει παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Μοντβριάν. Ο κῆπος εἴχε κατασκευασθῆ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἡ Γενεβιένη καὶ δ Τρέγκ εἴχον δόσει μόνοι των τὸ σχέδιόν του. Ἐφαίνετο ὡς τι ἀπροσδόκητον, ἥτοδὲ πλήρης χάριτος καὶ ἐκπλήξεων. Πανταχοῦ ἀνθη ἔξοχα καὶ δροσερά σκιάδες, εἴτε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἴτε πρὸς τὰ δάση τοῦ Ρουσοῦ καὶ τῆς Βουλόγης, ἀτινα ἔξετείνοντο εἰς τὸν δρίζοντα ἄχρις οὐ ὄφθαλμὸς ἥδύνετο νὰ φθάσῃ.

"Εμενον ἐν τῇ ἔξοχῇ ἐπὶ τρεῖς μῆνας, τοῦ μὲν Τρέγκ περιερχομένου ἀνὰ τὰς ἀτραπούς καὶ τοὺς δρομίσκους μὲ τὸν πλατύγυρον ψιάθινόν του πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς,

τῆς δὲ Γενεβιένης ζώσης, μὲ σοβαρότητα πάντοτε καὶ ἡσυχίαν, μεταξὺ τῶν εὐωδῶν ἀνθώνων της. (ἀκολούθει)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

"Οπου ἡ ὑγεία θεωρεῖται τέποτε καὶ ὁ φροντίζων περὶ αὐτῆς ἀποστέλλεται εἰς τὰς φυλακάς. — Πρόσωπα καὶ χειρες χωροφυλάκων. — Ή σούστα καὶ αἱ συνταγματικαὶ θεωρέας τῶν χωροφυλάκων

III

Οι μῆνες παρήρχοντο, καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἐγίνετο. Ο ἐνθουσιασμὸς τῶν πρώτων ἡμερῶν ἥρχισε νὰ ἐκπίπτῃ, ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ, οὐδὲν ἔτερον ἥκουον ἡ γογγυσμούς, καθ' ἐκάστην δὲ ἡ διαταγὴ ἐσημείου τὰ ὄνματα τῶν λιποτάκτουντων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Ἐξαλλουδι συνταγματάρχης μᾶς εἴχε κατορθώσει νὰ μεταβέσῃ τοῦ συντάγματός του πάντας τοὺς ἀσθενικούς ἢ μὴ δεικνύοντας ἐπαρκῆ προσόντα πρὸς ὅδοις πορίας καὶ γυμνάσια στρατιώτας, οἵτω δὲ βαθυτέρους καὶ κατ' ὄλιγον, ἥραιωθσαν οἱ λόχοι τῆς κατηγορίας τῶν στρατιώτων τῶν ἀποκτησάντων κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν τὸ γενικευθὲν ἥδη ὅνομα τοῦ λιμοκοντόρου, οὐτίνος ἀγνωστος διατελεῖ ἔτι ἡ σημασία· ὅλοι μετέβαινον εἰς τοὺς ἐμπέδους λόχους· ἐμὲ ἡ ἐκτίμησις τοῦ συνταγματάρχου μου δὲν μὲν ἡξίωσεν ἀξιον, τοιαύτης ἀποπομπῆς, καὶ παρέμεινα εἰς τὸ Σύνταγμά μου, ἔξακολουθῶν τὴν ἐκπλήρωσιν δλων ιῶν ἴδιοτροπιῶν τῶν ἀγωτέρων μου, δλον τὸ μαρτύριον τῶν πεζοποριῶν καὶ τῶν φευδῶν μαχῶν, καθ' ἀξιοτέρευτον μετέβομεν ἀγνενὸς λόγου, τὰ φυσιγγια τῶν ἀποθηκῶν, τὰς ἀρβίλας μας καὶ τοὺς πόδας μας. Η μονομανία τῶν πεζοποριῶν εἴχε φθάσει εἰς τὸ ἐπακρον· κάθε πρωΐαν εύρισκετο νέον μέρος, ἀπέχον πάντοτε πέντε ἢ ἔξι ώρας καὶ ἀκεῖ μεταβαίναμεν κατάκοποι, ἔξιντλημένοι ὑπὸ παντοίων ἀνέμων μαστίζομενοι, καὶ ἐν ἀφθονίᾳ ἀσθένοῦντες.

Πρωΐαν τινὰ μετὰ τετράωρον πορείαν ἀνήλθομεν τὴν κορυφὴν μικροῦ λόφου. Πάντες ἡμεθα περιρύποι ἐκ τοῦ ἴδιωτος, δὲ ἀγνεμος ἐφύσα ἀρκούντως παγερός. "Ἐχων πάντοτε τὴν ἀρχὴν νὰ σέβομαι πλειότερον τὸν ἀστόν μου ἀπὸ τὰς ἴδιοτροπίας τοῦ συνταγματάρχου μου, πρὸ πάντων δὲ δσακίς διέτρεχον κίνδυνον νὰ ἀσθενήσω, εἰς πρώτην δοθεῖσαν μοι εύκαιριον ἔλυσα τὸν μανδύαν μου καὶ ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ δμοιομόρφου, περιεβλήθην αὐτὸν, ἐτοιμος νὰ ὑποστῶ μίαν ἀξιόλογον ψυχρολουσίαν ἀπὸ ἐπιπλήξεις ἢ δεκαήμερον φυλάκισιν παρὰ μίαν πνευμονίαν ἢ μίαν πλευρίτιδα. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀνέμενον ἐγένετο. Ο συνταγματάρχης μου μὲ διέκρινε παραβάνοντα πάντα στρατιώτικὸν κανόνα καὶ μὲ ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ. "Ἐγγνώριζα ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ ἥκουον καὶ ὄχυρωθεὶς μετ' ἀναλόγου εἰς τὴν περίστασιν ψυχρότητος, ἀπεκρίθην δτι κρύσνω καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀσθενήσω. Τότε